

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 26 Ιανουαρίου 1908.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἡμ-
πορεῖ ἀξιολογεῖν νὰ εἶναι καὶ φανταστικώτατος.

— Οὐφ! Ἐπὶ τέτοιον ἀναπνέω!

— Γιατί; Οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς Βουλῆς...

— Ὁχ, ἀδελφέ! Δὲν ἀλλάζεις κοινὸν;

— Μ' ἀφοῦ ἀς πῶς ἀρχίσω ν' ἀνα-
πνέω...

— Ἀρχίσω ν' ἀναπνέω γιατί, καθὼς δια-
τάζω στὴς ἐφημερίδες, φέτος δὲν θάχομε κο-
μιτὰ ἀποκρινάκια!

— Καὶ σοὺ χαλνοῦσε τὸ κέρι τὸ Κοιτάτο
ἄλλοτε;

— Μπα! Κάθε ἄλλο! Χαλνοῦσε μόνον
τὴν Ἀποκρινά, τὴν ἐμασκόρετε, τὴν...

— Δὲν ἦσαι καλά! Τὰ κοιτάκια ἴσα
ἴσα...

— Στάσου, χριστιανέ μου! Μὲ τὸ κοι-
τάκι, ἐβλέπαμε εἰς τὴν πρῶτην, ἐβλέπαμε
χιλιάρδες κόρηι στὴν δρόμους νὰ χάσῃ ἡ-
λιθίως, ἐβλέπαμε ὁλοκλήρως μαγαζιά νὰ πε-
ριφέρονται ἐπάνω στὰ κέραι καὶ στ' ἀμάξια,
ἐβλέπαμε ὅτι ἀνάθεμα θέλεις, καὶ μόνον πνεῦ-
μα δὲν ἐβλέπαμε!

— Καὶ θὰ τὸ δοῦμε φέτος τὸ πνεῦμα χω-
ρὶς τὸ κοιτάκι;

— Πιθανόν! Ἐξάεις, ὁ Ρωμῆος ὅταν προ-
καίτῃ νὰ κερδίῃ πτωχὸς χάνει τὸ πνεῦμα
τοῦ καὶ ἀναπτύσσεται εἰς ὑπερτέλειον βαθμὸν
τὴν πονηρίαν του. Καὶ γι' αὐτὸ, τόσα χρόνια
ἐβλέπαμε τὴν Ἀποκρινὰ στοὺς δρόμους μόνον
τὴν Ρωμαϊκὴν πονηρίαν νὰ διαγωνίζεται γιὰ
τὸ βραβεῖο, ὅχι δὲ καὶ τὸ πνεῦμα. Τὸ Ρω-
μαϊκὸ πνεῦμα εἶναι σὺν τὴν Ρωμῆϊ καὶ αὐτὸ,

ἀνυπόταχτο. Θέλει ἐλευθερία γιὰ νὰ ξεπετα-
χθῇ, γιὰ νὰστράψῃ. Δὲν ἀκούει ἀπὸ γκέμι!...
Καὶ γι' αὐτὸ ἐλπίζω πῶς φέτος...

— Καλὰ! Πιθανὸν νάχρησ δίκαιο! Ἀλλ' ὁ
χορὸς τοῦ δημοτικοῦ θεάτρου;

— Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸν διαφέρει τὸ πρῶγμα!
Πρέπει νὰ γίνῃ καὶ φέτος, ὅπως ἔγινε καὶ
πέρυσι, καὶ ἀκόμη καλλίτερος, ἀφοῦ μὲ τὴν
καλλιτεχνικὴν του τελειότητα ἐξαγνίζει δὴν
τὴν ἀποκρινάτικη σίχλα καὶ ἀφήνει μιλί-
στα... καὶ ρέστα γιὰ τοὺς φτωχοὺς!

Ο Κ. ΣΚΟΥΖΕΣ

δὲν βγήκε καθόλου ζημιωμένος ἀπὸ τὴν κυκλοφορήσαν-
τος διὰ δόσιν περὶ τοῦ αἰωνίου θανάτου του.

Τὰ κεφάλαια τῶν συμπαθειῶν του, τ' ἀρκετὰ σελοῦν,
ἐκπαινεταπλοισθήσαν, ἐδίχθη δὲ καὶ θερμότητα συγχα-
ρητήρια, διότι διεσώθη... ἀπὸ τὴν κακοτυχίαν!

Εἶχ' ἐν τούτοις καὶ τὰ χαιρὰ τῆς ἡμέρας αὐτῆς.
Αἰφνης δὲ τρεῖς ἐκ τῶν μνηστέρων τοῦ... Ὁμόδου ὑπουρ-
γείου, ἐσπευσαν ἐφ' ἐμάχῃ: στὸ σπῆτι τοῦ καὶ στοῦ ὑπουρ-
γεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ βεβαιωθῶν περὶ τῆς ἀληθείας
τῆς διχόσεως, καί ποιος δὲ ἀσεβέστατος, δὲν ἐβίστασε νὰ
παρατηρήσῃ:

— Δὲν τοῦρθε ἀποπληξία! Ἀπέθανε ὑπὸ βασανισμα-
τῶν ἀπὸ κατεβρόχθισε, μαζὶ μὲ τοὺς ὑμφορῶν του, δύο
ἐλοκλήρους ἐπαρχίαι, τὴν Αἰτωλίαν καὶ τὴν Αἰγιναν!...

Η ΠΡΩΤΗ

φωνή ὑπὲρ τῆς Μοναρχίας ἠκούσθη, κ. Λεβίδη!

Τὴν ἐξεστῆμισε ὁ κ. Δηλιγιάννης. Δὲν τὸ πι-
σταύετε;

Τί ἄλλο παρὰ κραυγὴ ὑπὲρ τῆς μοναρχίας εἶνε
ἡ ἐπιθυμία τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσε ὅπως διὰ νόμου
ἐλαττώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν;

Ἐξέρτε τί σημαίνει ἐλάττωσις τῶν βουλευτῶν;
Περιορισμὸς τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ
λαοῦ! Ἐλάττωσις τῶν ρουσφετιῶν! Ὑπονόμισαι
προδοτικωτάτη τοῦ Συντάγματος!

Σήμερον ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὡς ποῦμε, κόβει
δέκα βουλευτάς. Ἔρχεται ἄλλος πρωθυπουργὸς αὔ-
ριον καὶ κόβει ἄλλους εἴκοσι. Ἔρχεται τρίτος
μεταύριον καὶ τριπλασιάζει τὴν δόσιν. Κ' ἔτσι
σιγά σιγά, ἀμα γίνῃ μὴ φορὰ ἡ κακὴ ἀρχή, ὁ
ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν φθάνει στὸ μηδὲν καὶ χαι-
ρετῆτέ μας τὸ Σύνταγμα ἔπειτα!

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΑΙΡΕΘΟΥΝ

αἱ δέκα δραχμαὶ ἀπὸ τὸν μισθὸν τῶν ταχυδρο-
μικῶν καὶ τηλεγραφικῶν υπαλλήλων! Ὁχι! Οἱ
ὕπαλλοι αὐτοὶ δὲν παίρνουν τίποτε, ἀπο-

Καὶ τὸ μὲν γράφεις διὰ σύζυγον!

Ὁ! σὲ παρακαλῶ μὴ μου γράψῃς πλέον δι'
αὐτὸ τὸ ἄσχημον πρῶγμα, τὸ ὅποιον μοῦ φαίνεται
ὅτι βεβηλώνει τοὺς ὠραίους μου θεοὺς!

Δὲν θέλω νὰ ἐπανδρευθῶ. Εἶμαι ἀρκετὰ εὐτυ-
χὴς ὅπως εἶμαι καὶ δὲν θέλω νὰ ζητήσω πλεό-
τερα... νὰ βάλω εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἄλλον!... ὦ, ὅχι!
Ἐκεῖνος ὅμως ἴσως ἤδη νὰ μὲ ἐλησμόνησεν!

Καὶ ἔπειτα ἐκεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου ἡ καλ-
λοντῶν τῶν συμπατριωτῶν του εἶνε πεφημισμένη
εἰς τὸν κόσμον, ὅπου ὁ Ἑλληνικὸς τύπος ἐνέπνευσε
τὰ θαυμασιώτερα ἀγάλματα, τίς οἶδε ποῖα ἔχει
τὴν καρδίαν του, ποῖα εἶνε προωρισμένη δι' αὐτὸν,
ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὰ πτωχικὰ σωματικὰ προτερή-
ματά του θὰ ὠχρῶσιν, ὅπως τὰ ἄσπρα εἰς τῆς σε-
λήνης τὸ φῶς.

Ἀλλ' ἀρκετὰ σοῦ ἐφλυάρησα πάλιν ἐπὶ τοῦ ζη-
τήματος τούτου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ σοῦ γράψω πάλιν
καθὲν ἄλλο τετραδίον, βλέπεις ὅμως δυστυχῶς
ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁδός.

Ἀς ἀφήσωμεν τὸ πεπρωμένον νὰ τρέξῃ τὸν
δρόμον του. Ὁ, τι ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐγράφη διὰ τὸν κα-
θένα, δὲν ἀλλάσσει!

Ἐν τούτοις νὰ σοῦ τὸ ὁμολογήσω; — καὶ

λύτως τίποτε, ἀναλόγως τῶν κόπων τοῦ κατα-
βάλλον καὶ ἀναλόγως τῆς εὐθύνης τοῦ φέρουν.
Αἱ ἀπαιτήσεις μας εἶνε πολλαί, καὶ ὁ μισθὸς
τοὺς εἶνε τιποτένιος. Μὴ τοὺς πειράξετε λοιπόν!

Ἀφοῦ τὸ Κράτος δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ τοὺς
ἀμείψῃ γενναίως ὅπως τοὺς ἀξίζει, ἀς μὴ τοὺς
πειράξῃ τοῦλάχιστον τὸν εὐτελεῖ μισθὸν τοὺς.

Διότι ἡ ἀφαίρεσις τῶν δέκα δραχμῶν δὲν
εἶναι οικονομία, ἀλλὰ κλοπὴ. Καὶ τὸ Κράτος
δὲν πρέπει νὰ κλέπτῃ τοὺς ὑπαλλήλους του.

Η ΓΑΛΛΙΑ

ἐξέδωκε τὴν «Κιτρίνην βίβλον» τῆς ἐπὶ τοῦ Μακε-
δονικοῦ ζητήματος.

Πρόβλεψεν νὰ εἰσένομεν ποῖον χρώμα θὰ ἔχῃ
ἡ βίβλος τὴν ὁποίαν θὰ ἐκδώσῃ ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητή-
ματος μίαν ἡμέραν, ἀργὰ ἡ γρηγόρα, καὶ ἡ Ἑλ-
λάς, ἡ ὁποία κατέκτησε χιλιάρικα μέχρι τοῦδε τὴν
Μακεδονίαν δι' ὁμοεργοντίας λογαροπημάτων.

Μόνον ἐρυθρὰ δὲν θὰ εἶναι ἡ βίβλος, διότι τὸ
κόκκινον, λέγουσιν, συμβολίζει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
τὴν ἐντροπήν.

ΑΛΛΑΓΗΝ

κατευθύνσεως ἐπ' ἀριστερὰ ἔκαμεν ἡ Κυβέρνη-
σις, ἀφοῦ ἀποτόμως ἔπαυσε νὰ κερδῇ ἐκλογάς.

Ὁχι διότι ἐπέσθην οἱ αἱ ἄλλοι ἐκλογαί, αἱ
ἐπαυθήσαν γι' αἰτίαν, εἶναι γνωσταί. Αὐτὸ
οὐτε γι' αἰτίαν μὴ τὸ πάρετε! Ἀλλὰ διότι—
οὐτὴ ἡ ἐξήγησις φαίνεται καὶ ὅπως ἡγετική—ἐφο-
δύθη μὴπως πόρῃ κατάφορον μὲ τὰς ἀκυρώσεις
καὶ ἀρχίσῃ ἀδυνειδίτως τὰ κερδῶν καὶ τὰς ἐκ-
λογάς τῶν φίλων της.

Καὶ τώρα οἱ κ. κ. Πολυχρονιάδης καὶ Βενι-
ζέλος, τὰ δύο ἀξιοτάτα θύματα τῆς Κορδο-
νικῆς εὐδυνειδισίας;

Ἐπάρχει ἓνα μέσον σωτηρίας καὶ γι' αὐτούς.
Νὰ ζητήσῃ ὁ ἕλεος ὁ κ. Δηλιγιάννης τὴν ἐπανα-
φορὰν τῶν εἰς τὸ Συναγματοῦν μαντρὶ, ἀναρ-
χόμενος ἐπὶ τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ βήματος, μὲ
τρίχινον δάκκον καὶ κομπολόγι Ἀγιοσταφίτικο
ὅτὸ χέρι, καὶ ἀναφωνῶν ἐν δυνατρίᾳ ψυχῆς καὶ
ἐν μετανοίᾳ:

— Γιαγνὶς ὁλντοῦ! Λάθος ἔγινε!... Συμ-
παθεῖτέ μας!...

ΕΠΡΕΠΕ

νὰκουσθῇ καὶ αὐτὸ καὶ ἀκούσθῃς, στοὺς διαδρό-
μους τῆς Βουλῆς, κατόπιν ἐνὸς καννιδαλικοῦ συμ-
ποσίου τῆς Κυβερνήσεως:

— Καλὰ! θὰ φάῃ ὅλους τοὺς ἀνηλίκους τὸ
Κορδόνι! Κ' ἔπειτα;

ἐνδομύχως μοῦ λέγει ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησε, ὅτι
ἐκεῖνο δὲν ἦτο τὸ τελευταῖον χαῖρε, καὶ μὲ ἐνθαρ-
ρύνει καὶ φωτίζει τὴν ψυχὴν μου... Ἐχὼ μίαν πε-
ρίεργον συναίσθησιν ὡς καὶ ν' ἀναμένω... καὶ
νὰ ἐλπίζω.

Ἡ μαμὰ εἶνε πολὺ καλλίτερα, πιθανόν τὸν
Ἀπρίλιον ἐπανερχόμενος εἰς Γαλλίαν νὰ περάσωμεν
ἀπὸ τὸ Τουλὸν νὰ σὲ ἴδωμεν. Τὰ πεῦκα τοῦ Τα-
μαρὶς τὴν ἐλεύουν πολὺ.

Ὁ θεῖος δὲν βιάζεται διόλου νὰ φύγῃ. Ἐξῆσε
πολλὰ ἐτη τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς του εἰς τὸ
Ἀλγέριον, καὶ καθ' ἡμέραν εὐρίσκει νέας ἀνα-
μνήσεις.

Χαιρετισμοὺς εἰς τὸν Παῦλον καὶ τοὺς ἀσπα-
σμούς σου εἰς τὸν μπεμπέ — δὲν μοῦ γράφεις ἂν
ἐμεγαλῶσε.

Ἄ! ἀλήθεια... ἐκεῖνο τὸ ἑλληνικὸν ἀγαλματάκι
θὰ σὲ παρακαλέσω πολὺ νὰ τὸ στείλῃς εἰς ἐμένα —
θὰ σοῦ τὸ χρεωστῶ μεγάλην χάριν. — Ὁ θεὸς ἔχει
τόσα.

Σὲ φιλῶ χιλιάρικα
Μυοδωτίς

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τὸ μειδιάκι τοῦ εἶχε τὴν χάριν τῶν παρθένων
μειδιαμάτων!...

Αἱ ἡμέραι παρέρχονται, καὶ ὅμως ἔχω ἓνα βάρος
ἐδῶ εἰς τὸ στῆθος μου, καλὴ μου Αἰμυλία, τὸ ὅποιον
δὲν μὲ ἀφήνει.

Φυλάττω πάντοτε καὶ βλέπω καθημερινῶς τὴν
μικρὰν φωτογραφίαν, ἣτις ἐνταρκώνει ἐν μέρος τοῦ
ὄψερός μου.

Ἦσαν τόσον ὠραῖαι αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι!

Ἐχάρχυνταν τόσον δροσερὰ καὶ γαλανά εἰς
τὴν ψυχὴν μου, ὥστε καὶ ἂν γράσω καὶ ἂν
γίνῃ λευκὴ ἡ κόμη μου, θὰ τὰς ἐπανερχίσκω πάλιν
μὲ ὅλον τὸ θέληστρον καὶ τὴν μελαγχολίαν τῆς
ταρηνῆς ἐποχῆς.

— "Επειτα θαρθή η σειρά των παρηλικών! Πρωτα πρώτα θα φάη τον κ. Τρυλόν!...

— "Εχεις δίκαιον! Αφού ξεπαττρέψουν όλα τ' άρνια του γάλακτος, θα βάλουν χέρι επείτα και στίς γκιότσες για να κορέσουν την πείνα τους!..

ΜΕ ΟΛΗΝ

την καλήν διάθεσιν που είχαμεν να πάθω ο κ. Δηλιγιάννης από τους φοιτητάς, οι παρεσκευάσαν αυτός άλλοτε εις άλλους διὰ των φοιτητών, δεν ήμπορούμεν να μη επικροτήσωμεν την επέμβασίν του, διὰ τῆς άστυνομίας, εις το μελετώμενον υπό την προεδρείαν του Βουλγαροφάγου καπετάν 'Αρκούδα φοιτητικόν γεύμα.

Πολύ καλά έκαμε να επέμβη η 'Αστυνομία και πολύ καλά έκαμε να παγορεύση το έθνικόν αυτό τσιμπούτι, πολύ καλά δέ θα κάμουν και οι κ. κ. φοιτηταί να κοιτάζουν τα μαθήματά τους και να ήρξουν... την Κυβέρνησιν ήσυχον να εξακολουθήσῃ την εφαρμογήν του αναμορφωτικού της προγράμματος.

Η 'Αστυνομία δέν έκαμε τίποτε άλλο παρά να παγορεύση στους κ. κ. Φοιτητάς να θάνω... την Κυβέρνησι, ίσως ίσως δέ και την Μακεδονίαν.

Και αυτό το είδους τα είδήματα είναι τόσο βαρυστόμαχα, όταν παρασκευάζονται μάλιστα εις άκατσιτερώτους πατριωτικάς χύτραις, ώστε άπαγορεύονται υπό των κ. κ. άστυλάτρων.

ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

είχε στήσει προχθές το βράδυ επάνω στο βήμα του «Παρνασσού» ο άναπητός μας συνάδελφος και τέως Νομάρχης κ. Σπ. Δάσιος.

Και μᾶς έδειξεν όλας τῆς εικόνας του υπαλληλικού βίου, πιστώτατα παρμένας από του φυσικού και καλλιτεχνικώτατα ρετουσαρισμένας.

Και μᾶς έκαμε να γελάσουμε, με τῆς φαιδράς επεισόδια και μᾶς έκαμε να φοιζώμεν με τῆς βδελυράς εικόνας τῆς ύποίας με μαύρο κάρβουνο ζωγραφίζει επί του δημοσίου υπαλλήλου ή 'Ατσιγγάνα Συνάλλαγή.

Ο Ρωμικός υπάλληλος έβγῆκε αυτούσιος, εις πλουσίαν σειράν εικόνων ζωντανών, από τον κινηματογράφο του κ. Δασίου, ο ύποίος ήμπορεί να είνε, όσο και αν θέλῃ ο κ. Δηλιγιάννης, τέως Νομάρχης, δέν έπαυσε όμως να είναι ο έν ενεργεία δημοσιογράφος ο γεμάτος δύναμιν και παρατήρησιν και ειλικρίνειαν.

Και το απέδειξε με το προχθισινόν του ανάγνωσμα.

ΚΕΦ. Δ'.

O primavera!.. gioventù dell'anno
o gioventù primavera della vita!..

Δέν σου τό έλεγα;.. τα προκισθήματά μου δέν με ήπάτησαν.

Χθές ένθ ήμην εις τον εξώστην, βλέπω έξαφνα τον ταχυδρόμον να εισέρχεται εις την θύραν μας. Κάτι άμέσως είπε εις την καρδίαν μου ότι μου έφερε νέα, και έτρεξα σιγά σιγά εις το άκρον των ποδών να τον περιφύσω εις την κλίμακα.

Εύτυχώς δέν με έπῆρε κανείς είδησιν, επείμενα όλίγον με πάλλουσαν καρδίαν και όταν έρθασε τον ήτένισα άγωνιωδώς.

Λοιπόν...μου έστειλε τέσσαρα εικονογραφημένα δελτάρια (Άρ. 4, Αίμυλία μου) κεκαλυμμένα από σφραγίδας, όλα εις το όνομά μου, τα ύποία έλαβον τρέμουσα.

Δέν είπα ούτε λέξιν έτρεξα μόνον να κλεισθώ και να τα κατάρχω. Είνε αδύνατον να σου περιγράψω την συγκίνησιν μου.

Ήσαν δύο από τῆς Καναρίου νήσου και δύο από τῆς Πράσινης άνωτήριου, και έλεγον με όλίγας λέξεις αλληγορικῆς διὰ την άνησυχίαν που έαν ή μικρά φωτοτυπία περιήλθεν εις χείρας μου, διὰ τῆς άναμνήσεως τῆς ύποίας έχει εξ 'Αλγερίας, περί τῆς

SUUM CUIQUE

Φίλτατε Νουμά.

Suum cuique! —Θά σου φανή παράξενο πώς, ένθ θέλω να σου γράψω διὰ τον 'Αρχαην και τα έλληνικά τραγούδια, αρχίζω με λατινικά. 'Αλλά σου έχουν μίαν μουσικήν έκφραστικότητα αυτή τα εύλογημένα λατινικά άποφθέγματα, ώστε δέν ήμπορώ να μίγν τα μεταχειρισθώ όσάκις μου παρουσιάζεται εύκαιρία. Και πεία καταλληλότερα εύκαιρία από την έθνικήν μουσικήν έσπερίδα του Βασιλικού θεάτρου και από τον μουσικοδιδάσκαλον κ. Καμιλιέρην (λατινικόν δέ κατὰ σύμπτωσιν το όνομά του: Λαυρέντιος) και από τῆς τράχηματι μελωδικῆς κρίσεως σου διὰ τα έλληνικά τραγούδια: 'Αλλως τε και το όνομά σου είνε λατινικόν.

Όνομάσῃ τον κ. Καμιλιέρην άνωτέρω. Και δέν διστάζω να έμολογήσω ότι διὰ να σε κάμω να άποδώσῃς έκίστη το ίδιο γράψω το παρόν, και με λατινικά γράμισσα.

Δίκαιοι οι έπαινοί σου διὰ τον 'Αρχαην, δικαιότεροι διὰ τον κ. Νάξον, δικαιότεροι διὰ τον κ. Κνέουερ (ω! τι μαγεϊκή έκείνη ή νορβηγική μουσική!), αλλά θα ήτο πράγματι ή δικαιοσύνη έφημεριδοποιημένη αν προσέθετες άλλους τόσους έπαινους διὰ τον 'Ελληνα μουσικόν, όστις συνθέσῃ και εξέστῃσῃ την άπαράμιλλον ένοργάνωσιν τῆς «Νεραντζούλας» και όστις έδίδασκε τον χορόν τοι 'Ωδείου να ψάλλῃ τότεν τελείως τῆς στροφῆς τῆς. Δέν λέγω τίποτε διὰ την ύπόκρισιν, διότι ποίος δίδει προσοχήν εις την τέχνην και την έμπνευσιν του ύποκρουσντας, όταν όλος ο κόσμος κρέμεται από τα χείλη του τραγουδιστοῦ!... 'Αλλά τολμῶ να πιστεύω ότι ή «Νεραντζούλα» όπως ψάλλῃ εις το Β. θεάτρον άποτελεῖ αληθινόν άριστουργήμα μουσικόν, όρελόμενον εις τον 'Ελληνα συνθέτην.

Ίδικός σου

Σέυπερ Τούους

ΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Φίλτατε «Νουμά».

Συλλογίζομαι μετά φρίκης μου έλεγεν ο κ. Παράξενος εις τον άνακτορικόν χορόν τῆς πρώτης του έτους, πόσον ωραιότερος θα ήτο ο κόσμος των άνακτορικών χορών, των χορών των προσβειδών και των επιστήμων έν γένει αϊθουσών, αν ή αυτή τάξις, ή όποία κρατεῖ διὰ τα παλτά, έφηρμόζετο και εις τα παράσημα.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή αν ήσαν ύπόχρεοι οι εισερχόμενοι να παραδίδουν μαζί με τα παλτά και τα παράσημά των.

Έπεισθην δέ ότι ο κ. Παράξενος είχε πληρέστατα δίκαιον. Είδον τῶ έντι τινάς κυρίους να κύπτουν πρὸς τα παράσημά των, ποικιλώτατα εις σχήματα, εις μίλτωσιν, εις χρώματα ταινιών, μετά τῆς αὐτῆς αὐταρεσκείας μεθ' ής καμπυγάλοι των τροπικῶν πρὸς τα ώραία χρώματα των περὶ-φύων και τῆς ούρας του.

μεγαυχολίας του, ότι ίσως αἱ ώραiai αὐται ήμέραι παρήλθον διὰ παντός, και ότι πέφρωται ίσως να μη επανίδῃ πλέον εις την ζωήν του την γλυκειάν αὐτήν ξένην την όποίαν είδε τόσον όλίγον, και όνειρεύθη τόσον πολύ!...

Δέν είνε ωραιότατα όλα αὐτά;...

Τὰ δελτάρια είχαν ωραιότατας φωτοτυπίας των μακρυνών εκείνων μερών, βανανέας, φοίνικας, μαύρους, και εξαλύπτοντο υπό τοιμηρῆς και λεπτοτάτης γραφῆς, εις το άκρον δέ ήτο έν όνομα: 'Ορέστης 'Αλκινόης.

Τό όνομά του!...

Τί παράδοξον και τί γλυκὺ όνομα! 'Ορέστης 'Αλκινόης.

Είμαι εύτυχῆς ως να μου έχάρισαν κάτι...

Ειζέυρεις τί θα είπῃ να δίδῃς όνομα εις το άνειρόν σου; ν' αρχίζῃ εις πόθος σου να λαμβάνῃ σάρκα και όστά;

Λοιπόν άς συνοψίσωμεν.

Βλέπεις ότι μου έγραψες...άρα δέν με έλησμόνησες...άρα με αγαπᾷ άκόμη.

Τί λέγεις σύ δι' όλα αὐτά; εξακολουθεῖς να άμυδάλῃς;

Έγώ, έπελαιοσε...βλέπω ότι δέν είλποῦς να σκεφθῶ πλέον, κάτι με παρασύρει άκαταπχέτως και με έλκυει με μεθύει.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

'Αλλά και διὰ πολλούς εξ αὐτῶν ήδύνατο να επαναληφθῇ το βουλευσαριστικόν πνεῦμα του Νόλ, ο ύποίος επί τῆς έρωτήσεως ενός φίλου του, διατί έπαρσημοφορήθῃ ο κύριος δέινα, άπήντησεν έτοιμότατα:

— Διότι έως τώρα δέν είχε παρσημοφορηθῇ.

Ίδικός σου

'Αδηςος

ΣΑΝ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟ

Κύριε Διευθυντά του «Νουμά».

Δέν έπρεπε ή «Έστια» να γαρνίρῃ με θυμαστικά μίαν είδησιν τῆς, κατὰ την όποίαν, αν ήντα το σωτήριο μονοπόλιον των διδακτικῶν βιβλίων, ή Κυβέρνησις έχει άπόρριπν νάναθίσῃ την πώλησιν αὐτῶν εις τοῖς ταμίαις του Κράτους. Αὐτὸ ίσα ίσα πρέπει να γείνη, καθὼς άπεδείχασε και ταῖς εις το περί διδακτικῶν βιβλίων θρονονας, διὰ να πωλοῦνται τα βιβλία όσον το δυνατόν εύθιότερα, εις ώρισμένην τιμήν, σὺν το χροτόσημο, και να παρεχεται οὕτω ή εκπαίδευσις όμωρᾶν, καθὼς κελύει και το Μόντεζμυ.

Η «Έστια» τα θυμαστικά τῆς όλα έπρεπε να τα εξαγνίσῃ εις την συνέχειαν τῆς είδήσεως, την ύπειλοῦσαν ότι, κατὰ το καταστηζόμενον νομοσχέδιον, τα κατάλληλα βιβλία θα τα έκλεγουν επάλληλοι του Υπουργείου τῆς Παιδείας, κατόπιν μάλιστα του προχθῆς άποκαλυφθέντος σκανδάλου με τα συγγράμματα του λογίου μπακάλη κ. Πετρούλια.

Μετ' ιδιζούσης ύπολήψεως

Κιεύρων

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Η δευτέρα έμμετρος πρὸς την «Κουκλίτσα» τῆς έρωτικῆς έπιστολῆς, κ. 'Εφέδρε, θα δημοσιευθῇ προσεχῶς. Έπειτα ή Κουκλίτσα δέν σῆς άπήντησε; πῶς καταδεχέσθε να τῆς γράψετε και δεύτερον γράμμα; Θα το πάρῃ επάνω τῆς! — Τὸ δεύτερον έθρον σας καλό, φίλτατε κ. Ζωγράφ... καθὼς και το τρίτον, αλλά μεγάλα, και ο περιωρισμένος χώρος, καθὼς βλέπετε, δέν έπιτρέπει την δημοσίευσιν. Στείλατε τίποτε μικρὸ και θα τα δεχθῶμε εύχρηστως. — Ο συζυγικὸς βίος είνε ή εις πέζῃν μετάρρεσις του έρωτος. Τὸ είπε κάποιος 'Ελλας ποιητῆς αὐτό. Σῆς άρέσει, δι. Χρυσουγή; — Πόσον συντομότερα από σῆς και πόσον ωραιότερα τα είπε, κ. Ν. Αεοντ... ο Πολωνός φιλέλληκην Μιζούσκης ο ύποίος έπεσε μαζί με τόσους άλλους φιλέλληνας γενναίως μαχόμενος στην μάχην του Πατα «Όπου και αν έπολέμησα, είπα, υπό τον Ναπολέοντα και τον Βολιέαρ, έν Ρωσίστ, 'Ελλάξ, Πεδεμοντίω, μεσημερινῇ 'Αμερικῇ και Νεαπόλει, τίποτε άλλο δέν έκέρδησα παρά την ποιοίθσιν ότι πανταχοῦ τῆς γῆς τα πράγματα κακήν κακὼς έχουν».

— κ. Τρέχα-Γύμνευ. Εύχαριστοῦμεν. Στὸ προσεχές, διότι το έλάβαμεν άργά.

— κ. Άγγελ. Χρυσόστ. Σύγρον. Θα το δημοσιεύσωμεν αλλά με την σειράν του. Άρκετῇ καλό Σῆς εύχαριστοῦμεν. — κ. Πέτρον Δρ. Στὸ άλλο φύλλον, με μικρὰν διόρθωσιν, αν το έπιτρέψετε.

Δέν με έλησμόνησε... με αγαπᾷ...ή πρώτη του φροντίς ήτο να μου γράψῃ...και...και τον αγαπῶ και εγώ...

Τί παράδοξον θέληγτρον έχει λοιπόν ο ξένος αὐτός, όστις με γοητεύει τόσον χωρίς να δύναμαι ν' αντισταθῶ;...

Και τώρα τί να κάμω; εις τα δελτάριά του σημειώνει άπλως και το μέρος όπου κατευθύνονται... ως σιωπηλῇ και δειλῇν έλπίδα...

Πρέπει να του απαντήσω;... πρέπει να του γράψω;

Αὐτὸ το πράγμα μου φαίνεται ως βουδόν. Να γράψω εις ένα άγνωστον τον όποιον δέν γνωρίζω... και γορῆς να γνωρίζῃ τίποτε ή μαμᾷ και ο θεός!

Έν τούτοις μου φαίνεται και αναπόφευκτον... Έννοῶ ότι δέν ήμπορώ να κάμω άλλίως...θα γράψω... 'Αλλά τί να γράψω και πῶς θα γράψω;..

Ω! αν ήτο έδῶ πῶς θα με εδοῦναις, πῶς θα με ώφέλεις με τῆς συμβουλῆς σου...

Μήπως ήμπορῶ τάχα να μη του απαντήσω;.. Να τον ήρῶ να νομίζῃ ότι όλα αὐτῇ ή άνάμνησις πέσαν ενός ώκεανῶ έπῆγεν μάτην, έκρουσε την καρδίαν μετῆς άναίσθητου και άναίσεως και να γείνη δυστυχῆς εξ αἰτίας μου;...

(Ακολουθεῖ)